

greb siebliffelig den høie Indenrigsminister, for det Første, fordi det var en Naade at faae Sagen ordnet paa, hvad jeg er overbevist om ligger ham lige saa stærkt paa Hjerte som enhver Anden her i Salen og maaffee mere, og dernæst for at redde Skindet, saa at man nemlig slap for at tage Lovforslaget tilbage; men derpaa traadte en anden æret Rigsdagsmand op og sagde: „Ja, det er meget godt, det kunde være rart, om et Udvalg blev nedsat, for at faae denne Sag ordnet, men det kan ikke skee ved dette Lovforslag, hvorfor Ministeriet maa tage det tilbage og komme med et nyt Forslag“, men da erklærede Ministeren sig derimod og sagde, at Rigsdagen selv burde komme med et saadant Forslag. Om dette nu end er saa, saa følger dog deraf ingenlunde, at Rigsdagen skal fremkomme med Forslaget under Behandlingen af denne Sag. Men det Naturligste er, at Ministeriet tager Lovforslaget tilbage, og at saa en eller anden Rigsdagsmand af Indflydelse, s. Ex. den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Aved Balgtreds (Monrad), hvis han vil, kommer frem med et saadant Forslag, saa kan det blive gennemført og Sagen derved jævne sig. Den ærede Minister lagde imidlertid Noget til, som foreskom mig høist besynderligt. Han sagde nemlig, at der skulde søges en Overenskomst imellem Rigsdag og Rigsraad, og at den havde Regjeringen søgt at fremkalde; Regjeringen, sagde han, havde villet forhindre Anvendelsen af § 22 i Fællesforfatningen. — Men jeg forstaaer sandelig ikke, at det kan være et Forsøg paa en Overenskomst om, hvorledes man skal dele Rigsdag og Rigsraad imellem med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, at man siger: at Alt, vedrørende Bestindien, skal gaae bort fra Kongeriget's særlige Anliggender, og jeg troer heller ikke, at Noget skal være istand til at paavise, at det er nogen Overenskomst. Jeg maa derfor slutte mig til de Mænd, der have erklæret at ville stemme imod dette Lovforslags videre Fremme, ingenlunde fordi jeg vilde stemme imod et Udvalgs Nedsættelse for at klare og ordne denne Sag, naar der kom et andet Forslag frem, hvilket jeg vil ønske ligesaa meget

som nogen Anden; men jeg kan ikke forstaae, at det kan skee under den Form, at man fremmer det nærværende Lovforslag (A. Sage: Det er skeet saa mange Gange!). Ja, der er begaaet saa mange Fejl.

Formanden: Jeg skal hermed slutte Forhandlingerne. Forinden jeg angiver Dagsordenen, skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at jeg fra det statistiske Bureau har modtaget en Skrivelse med det statistiske Labelværks 11te Bind, indeholdende Overstgt over Monarchiets Soldstatistik for 1854, hvilket er omdeelt.

Ligeledes har jeg fra Indenrigsministeriet modtaget en Skrivelse med Statsregnskabet for Finantsaaret 1854—55, hvilket ogsaa er omdeelt.

Endvidere har jeg fra Indenrigsministeriet modtaget Commissiønsbetænkning i Anledning af den kongelige Veterinairskoles Udvidelse til en Læreanstalt for de Landbovirksomheden vedrørende Fag, hvilken ligeledes er omdeelt.

Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Balgtreds (S. A. Hansen) har tilskrevet mig, at han ønsker at stille følgende Forespørgsel: „Anseer Ministeriet det overordentlige Invalidesfond som Monarchiets fælles eller som Kongeriget's særlige Eiendom? og hvilken Control haves med Anvendelsen af det overordentlige Invalidesfonds Midler?“

Endelig er der et personligt Anliggende, som jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa. Det vil formodentlig allerede være det ærede Thing's Medlemmer bekendt, at Hans Majestæt har havt den Naade at udnævne mig til Amtmand over Frederiksborg Amt. Derved er min Stilling til Regjeringen bleven en anden, end den tidligere har været, da jeg var Advocat. Skjøndt der nu ikke i Regulativet findes Noget, som paabyder, at Formanden, naar han modtager en saadan Ansættelse, skal astræde eller henstille til Thinget, om det vil gjenvælge ham, ønsker jeg dog at sjerne de Tvivl, der i saa Henseende muligviis